

to zákonné předpoklady. V tomto případě však jest především uvážiti, že potřeba nezbytné cesty vzešla teprve tím, že žadatelé oproti dřívějšímu stavu zamýšlejí z domu svého provozovati v širším rozsahu polní hospodářství a dům ten podle těchto nových potřeb vhodněji uzpůsobiti, pokud se týče i přístavbou zvětšiti. V druhé řadě jest pro rozhodnutí závažno, že dům žadatelů postaven byl v r. 1906, tedy již dávno po uzákonění předpisů o nezbytných cestách a že postaven byl tak, že zastavěna byla celá stavební plocha čelem k silnici, aniž si tehdejší vlastníci volnou nechali prostoru, pro příjezd k domu potřebnou. Nepamatovali-li vlastníci tehdejší sami na to, by pro budoucí dobu byla zajištěna i tato po případě nutná potřeba vlastního příjezdu, nelze je sprostiti výtky, že dopustili se nepečlivosti, kterou § 2 zák. o nezbytných cestách uvádí jako důvod proti nároku na nezbytnou cestu. Zákon o nezbytných cestách směřuje k tomu, by bylo odpomoženo nutné potřebě, které ta která nemovitost dle své potřeby ke svému obhospodařování nebo užívání vyžaduje; přičilo by se však duchu i smyslu zákona jako normy výjimečné, aby na základě něho směl býti zatěžován cizí nemovitý statek jen proto, aby nemovitost, v tomto případě dům nedostatečně zařízený, mohl býti na úkor cizího statku zařízen vhodněji, aby sloužiti mohl pozdějším novým potřebám, na které někdejší vlastník ve vhodném čase sám pamatovati mohl a měl, to však opominul. Potřeba nezbytné cesty není dána polohou nemovitosti, nýbrž uspořádaností domu, a nelze se pro tento nárok dovolávati ani ohledů na pokrok hospodářského vývoje, neboť pokrok jednotlivcův nemůže býti podporován, není-li pro to výslovného předpisu zákona, na úkor práva druhého (§ 365 obč. zák.). Kupují-li žadatelé pozemky a zařizují-li své stavení na stavení hospodářské, nemohou se pro získání nutného příjezdu k domu dovolávati právních výhod zákona o nezbytných cestách; k ukojení této potřeby mohou dospěti jedině volnou smluvní dohodou.

Čís. 3595.

Vyhlášením úpadku není dotčen rozsah práv vnuceného správce nemovitosti.

Za vnucené správy jest jedině vnucený správce oprávněn, podati na základě soudního svolení k výpovědi návrh na nucené vyklizení místností ve spravovaném domě.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, R I 184/24.)

Na dům manželů Sch-ových čp. 119 byla dnem 6. října 1923 zavedena vnucená správa a dne 7. prosince 1923 byl na jmění manželů Sch-ových vyhlášen úpadek. Žádosti manželů Sch-ových a správce úpadkové podstaty, by byla povolena exekuce vyklizením nájemníků domu čp. 119 s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl, maje za to, že k ní byl oprávněn pouze vnucený správce nemovitosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

První otázkou je, zdali před vyhlášením úpadku povolená a prováděná vnucená správa, vyhlášením úpadku nedotčená, neodložená a nezrušená, mění se v nějaký jiný útvar úkojového práva do té míry, že by obor správcova působení, v §§ 109 a 111 ex. ř. uvedený, vyhlášením úpadku doznal nějaké změny, jmenovitě nějakého zúžení. Rekursní soud právem zodpověděl tuto otázku záporně, neboť taková vnucená správa nedoznává nijakých změn, nepřestává býti exekuční vnucenou správou, podléhající dozoru a moci exekučního soudu, a také zůstávají nezměněny činnost vnuceného správce a jeho postavení. Druhou otázkou je, zdali za vnucené správy reality jest jediné vnucený správce oprávněn, podati návrh na nucené vyklizení místnosti nájemníkovy na základě usnesení příslušného soudu, k výpovědi podle zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 85 sb. z. a n. svolivšího, a zda může takový návrh učiniti také vymáhající strana byt i třeba se souhlasem správce úpadkové podstaty. Otázka tato může býti řešena jenom s hlediska §§ 109 a 111 ex. ř. a rekursní soud právem zodpověděl ji v ten rozum, že ono oprávnění přísluší jediné vnucenému správci. Podle §u 99 ex. ř. nesmí se povinný proti vůli vnuceného správce účastniti jakýmkoli způsobem na vedení správy. Vnucený správce vykonává mezi jiným také výpovědní právo z nájemních smluv; on jediné může také žalovati na zrušení nájemních smluv a prováděti nucené vyklizení na základě exekučních titulů, neboť to všecko dle §§ 109 a 111 ex. ř. náleží do oboru jeho činnosti jako vnuceného správce. V této činnosti podléhá jenom dozorčímu právu exekučního soudu a nemá co činiti s orgány jiného řízení, tedy ani s orgány úpadkového řízení. Ani za úpadku není dle §u 99 ex. ř. povinnému dovoleno, mísi se do věcí vnucené správy, což platí i o správci úpadkové podstaty. Poněvadž dlužník neprokázal souhlasu vnuceného správce k podání návrhu na nucené vyklizení, což by se musilo státi dle §u 9 ex. ř. s podaným návrhem, rekursní soud správně rozhodl, že ani dlužník, ani správce úpadkové podstaty nebyli k podání tohoto návrhu oprávněni, a proto právem rozhodl o návrhu zamítavě.

Čís. 3596.

Uplatňování vylučovacího nároku dle §u 37 ex. ř. není na závalu, že žalobce neohlásil při výkonu exekuce vylučovacího práva k věcem, ba naopak byl výkonému orgánu nápomocen při jich zabavování.

(Rozh. ze dne 11. března 1924, R I 187/24.)

Žalobu, by zjištěno bylo vlastnické právo k zabaveným věcem a by prohlášena byla exekuce na ně za nepřipustnou, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.